

vördiga farbröder, som under vår ungdom visat oss så mycken vänlighet och glatt oss med så många och ofta så lustiga historier. Många av dem träffade vi aldrig mera.

Vi voro närvarande på prästeståndets läktare, då ärkebiskop Reuterdahls klubbslag befastade det nya representationsförslaget och de månghundraåriga Riksståndens död. Prästerskapet led då smälek därför att det, ehuru dess majoritet var emot förslaget, avvaktade ridderskapets och adelns votum, innan det beslutade att gå eller icke gå till votering. Men sannerligen sådana män som Sundberg, Nordström, Rundgren och många andra av feghet bringades att frångå sin övertygelse. Det finnes något som heter politisk klokhet, och att den var väl överensstämmande med ståndets handlingssätt, visas bäst därav, att vi samma kväll hörde August Blanche stående på ett bord i Operakällaren under mängdens bifallsrop i ett tal förkunna, att om förslaget fallit, skulle Stockholms gator hava rödfärgats av aristokraternas blod, om än detta uttryck i den älsklige och kultiverade Blanches mun väl mest var en oratorisk praktblomma, lämpad för tillfället.

Bland unga damer av vår mors umgänge från denna tid är det egentligen endast två, som voro och till hennes död fortoro att vara hennes intimaste väninnor, och som i rikt mått låtit även oss komma i åtnjutande av välvilja och vänlighet. De voro systrarna Elisabeth och Olivia, döttrar till livmedikus Nerman, gifta, den äldre med överdirektören, friherre Osvald Toll, den yngre med kammarherre Gustaf Fahnehjelm. Vi minnas dem från början av 1850-talet, strålande av fägring, två av Stockholms allra vackraste flickor. Om vi skulle skriva hop volymer, kunde vi ej uttömma berättelsen om vad de varit för vår familj under de snart sjuttio år, som sedan dess förflutit. Vår mor dog 1906, Elisabeth